

SETMANARI POPULAR

Sortirà 'ls dissabtes.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PAU DE LA ENSENYANSA, 1, 1.ER, 2.^A

Número sol 5 céntims.

Preu de subscripció: 3 pesetas al any.

SAYNETES CASOLANS

—Vaja, está dit mamá, no hi volém sortirhi ab tú, que 'ns espantas los *partits*.

JO M'ENTENCH Y BALLO SOL

—Ascolta, Batista: ¿qu' es veritat que 't casas?
—¿Quí t' ho ha dit?
—La dona, que 't va sentir tirá trona avall l' altre diumenge. Jo no ho volia creure, me creya que las sevas orelles l' havian enganyada, y per aixó t' ho pregunto á tu mateix.

—Donchs ja ho sabs: dintre un mes ja portaré 'l sabatot lligat á la pota.

—¡Me fas quedar de pedra! ¿Qué callat t' ho duyas, payo! ¿Que té parné la noya?

—Viu del seu trevall, ¿perqué ho preguntes?
—Home... que vols que 't diga; no atino com t' ha vingut aquest pensament. Un home tant *corrido* com tu, qu' encara no fa un mes que deyas á tothom que volia escoltarho que ans que casarte te tirarias de cap á mar... francament, no creya que pogués ferte pendre tal resolució més que los *munissos* que pogués portarte la xicota.

—Més t' estranyará encara, quan sápigas que entraré ab sogra.

—Sort que no crech ab bruxas, per que creuria que t' han embruixat. Dona, encara... pero sogra? Deu me l' aparti ben lluny.

—¿Qué sogra? He dit mal, *sogras* tindré. *Ella* té encara pare y mare.

—Vaja, que no 'n volia saber d' altra. ¿Qué dirán los companys quan sápigán que tú, qu' eras lo qui duya la batuta sempre que 's tractava de fer rabiari als casats, ara fas aquesta *caparrada*.

—Dirán lo que voldrán. Que 'm caso dich, y qui no li agradi qu' ho deixi.

—Pero ¿sabs que com més te sento, més *patitioso* 'm deixa? ¿Qu' es molt maca que t' haja girat lo cervell d' aquesta manera?

—Psé! aixís, aixís. Te un bon pamet, pero no es aixó lo que 'm fa fer lo que tu 'n dius una *caparrada*.

—Y donchs ¿qué?

—Ascolta y t' ho diré clar y net, ó clá y catalá, si vols. Vull dir que t' ho diré sense *embuts*.

Ja coneixes á n' en Joan, aquell que feya sempre 'l *dómino* ab mí, en Jordi y 'l noy de cal Xiró. Donchs fa cosa de dos mesos que va comensar á faltá un diumenge; no 'n vaig fer cas. Lo diumenge següent tampoch va compareixe. Aixó ja 'ns va picar la mosca. Vaig preguntar, y ningú 'n sabia res.

—Vaja, grans amichs, segons veig.
—Ja veurás, com que tots tenen las sevas obligacions.

—¿Las d' anar á passar tota la tarde al *cusino* jugant, mentres deixan que la seva canalla se 'n vaja á fer lo murri pels carrers?

Noy, aquesta no es excusa. ¿A que vá que tu aquella mateixa tarde, vares deixar las *ocupacions* per anar á véure'l.

—Es clar. Vaig anármén cap al barri hont éll viu, determinat á preguntar á la primera persona que trobés, si sabia en quina casa vivia 'n Jan.

Busco, pregunto y... res. Per fi, ¡trobo una dona que ho sabia y m' ho va dir. Pujo, truco, y al instant una veu de dintre 'm respongué:

—Ja pot entrar.

Obro la porta, y 'm vaig aturar, creguent que m' havia equivocat de pis, per més qu' estava casi segur de que havia arribat á dalt del colomá. En una saleta sense cadiras hi havia dugas donas que estaban cusint, tenint per tota llum l' escassa que 'ls hi donava un mal *quinqué* de petroli posat sobre una taula plena de xicras y ampollas.

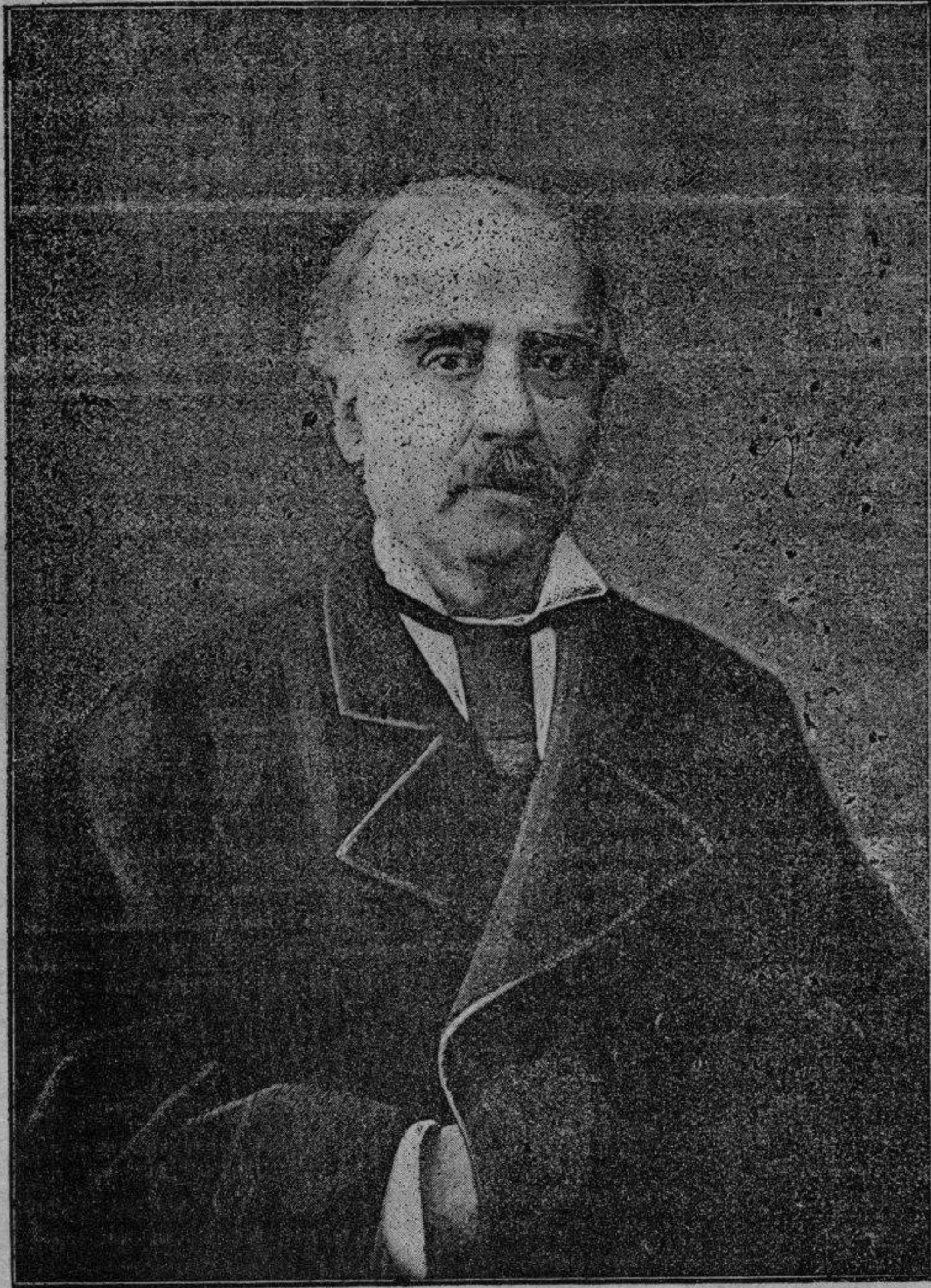
—En Joan Bordas ¿viu aquí? (vaig preguntar)

—Si senyor, (me vá contestar ab veu baixa la més jove de las dugas donas). Vosté venia á veure al meu pare?

—¡Lo seu pare! En Jan, pare d' una noya de divuyt á vint anys! Llavoras si que 'm vaig quedar de pedra

Y amagant l' impressió que sas paraulas m' havian fet, vaig explicarli ab poch mots l' objecte de ma visita. Mentrestant, la de més edat se m' havia acostat y, dantme las gracias pel meu cuydado, me contá com lo Jan no trobantse be, alguns dias avans havia anat á casa y 's ficá al llit sense voler sopar. Al poch rato, tenia una febre que l' arbolava. S' oposá, no obstant, á que anessin á buscar al metje. Al dia següent, en lloch d' aliviar-se, se va agravar; tant, que delirava. La seva dona (que per tal se 'm va da á coneixer la que 'm parlava) havia corregut á cal metje, que va dir que 'l malalt estava grave, que si 'l cap se li serenava una mica que 'l sagramentessin. Pero aquest moment no 's presentá. ans al contrari, lo mal anava guanyant peu, y preveyent un desenllás fatal, lo extremunciaren. Va estar dos dias entre la vida y la mort. Al dia següent va haverhi una petita milloria, y als pochos dias lo metje digué qu' estava ja fora de perill.

Me vaig despedir, prometénloshi tornarhi sovint á enterarme del estat del malalt.

D. ANTON DE BOFARULL, † lo 12 de Febrer de 1892.

Al sortir d' aquella casa ja jo no era 'l mateix home. Ja no m' haguera atrevit á fer las burlas que feya dels casats, pensant que n' hi havia un que tenia una dona y una filla que, als meus ulls, tenian més preu que si fossin d' or macís. En tota aquella nit no vaig dormir. De pensamientos, no 'n vaig fer poch.

Lo Joan pare de familia y may ho havia jo sospitat. Pare de familia éll, qu' era lo primer de voler fer *xirinola* quan no era l' iniciador de la *barrila*. Pare éll, que retirava á altas horas de la nit, que 's gastava tota la setmanada ja 'l diumenge... ¿De qué menjarían, donchs, la seva dona y la seva filla durant la setmana? La seva cara prou deya que la devian ballar magra. En fi, ja pots contar lo meu cap si barriná aquella nit. De lo que no 'm quedava dupte al despertar era de que en Joan portava un camí molt errat y de las simpatías que m' havia despertat la seva familia.

Durant tota aquella setmana, no vaig faltar un sol dia á casa del meu amich, que portava pintats á la cara tots los estragos que li havia fet la malaltia.

Lo diumenge següent, que havia entrat ja 'l malalt en franca convalescencia, vaig passar tota la tarde á casa seva. Un ratet que 'ns varem quedar sols, li diguí:

—Joan, no sabia que visquessis tant ben acompanyat.

—No parlis mes, me va dir; y 's posá á contar-me lo que jo havia ja prou pensat. Me va dir que la seva dona era una esclava, sols qu' era una esclava que no se l' hi havia revelat may, ni quan *las hi mesurava*; que la seva filla era una víctima, que no 's movia may del costat de sa mare; que durant la malaltia, las havia tingudas nit y dia al capsal del llit, trevallant mentres lo vetllavan, pera pagarli 'l metje y las medicinas, mentres ellas vivian ab ben poca cosa.

¡No las mereixo, Batista, no las mereixo! (me va dir espurnantli 'ls ulls.)

No havia jo de menester mes per acabarme d' incliná á la noya, la Doloretas, que, sense saber com, mirava ab ulls diferents dels que fins llavoras havia mirat á las altras donas. En quant á la Rita, sa mare, l' admirava.

Aixís es com, sense darme 'n compte, vaig ficarme á la gola del llop, ó del casori.

Las meas visitas que llavoras no tenian rahó de sé. ja qu' en Joan estava bó, no minvaren per aixó. Ni varen ser menos ni mes curtas. Cada diá me 'n anava ab mes recansa.

No se 'm ocultava la penúria ab que marxava aquella casa, perque en Joan me n' havia parlat. La poca roba que tenian havia anat tota al Mont de Pietat. Y á pesar d' aixó, los llensols del llit eran blanquíssims, y la casa haguera pogut lleparse.

L' altre vespre al despedirme li diguí: Joan, tenim de celebrar lo vostre restabliment.

—Oh! ja l' celebrarém. Al estiu vinent, si Deu ho vol hi ha feyna, tenim d' anar á Montserrat ab la Doloretas á eumplir una prometensa que varem fer perque en Joan se posés bó (me va dir la Rita.)

—Si no 'ls fa res, vaig dir jo, en conte de tres serém quatre, perque jo també he fet una prometensa: La de casarme ab la Doloretas si á vostés y á n' ella no 'ls ve mal...

Ningú va *protestar*, y aquí 'm tens *promés*.

—Y t' ho aprobo, Batista, ja sabs las meas ideas. Ja t' recordarás que varem topat ab lo President de la Societat quan va volguer aixecar *el gallo* per que jo havia deixat d' assistir al meting perque lo meu petit tenia anginas.

—La Societat ans que tot, va dir. Lo que priva de cumplir ab los debers qu' imposa, no son mes que trábas que s' han de rompre si 's vol ser un ciudadá *comme il faut*.

—Company anéu errat de comptes (li vaig dir.) Quan tinch mals de caps no me 'ls veniu pas á treure; son la dona y la maynada qui 'ls ajudan á passá. Y mes vos diré encara; aquets xavalets que vos despreciáu son los que m' ha reconciliat ab la societat. He vist á tots los polítics renegar de las sevas opinions quan los hi han tirat un os per rosegar; per consegüent, no crech ab cap, y per cap d' ells agafaria l' arma. Mentres que si una vehina pega al meu noy per que li ha inquietat al gos, m' altero de mala manera. Y no li dich res del dia que vegés á la dona y als fills en perill, que seria capás de fer un disbarat.

Y en Peret que s' hi havia barrejat afegí: Quan necessitem ciudatans, havém d' anar á buscarlos entre mitj de la familia; y si destruhim la familia ¿hont buscarém los ciudatans? Los anirém á buscar al Hospici? A quins sacrificis podrá estar disposada aquesta gent? ¿Defensará als pares, si no 'ls coneix? Defensará la patria, si molts d'ells ignoran hont han nascut?

—Tant á l' un com á l' altre la rahó vos sobrava. No pensis que 'm vinga de nou tot lo qu' ara 'm dius: mes d' una vegada m' havia vingut

ja a la barretina, pero aixó d'haver de deixar lo café... ¡Es tant bona la copeta y 'l puro los dias de festal...

—No ho anyoraras mes que 'ls primers dias. Després fins t'hi aburriras si algun dia hi vas. Jo, quan era fadrí, pensava igual que tu, y á mida qu'ha anat venint canalla ho he deixat tot; y no 'm sab greu. Me fa mes profit veure ab lo gust que 's menjan un plat d'escudella que mirar las espirals que feya lo fum del tabaco que 'm fumava en altre temps Y per ara, hem engrandit l'olla sense enxiquí 'ls plats.

—Ditxós tu; no ho pot dí aixís l'Ambrós, que te una dona que 's gastaria 'l sol ans de sortir.

—¡Ah, si la dona es malgastadora y te pardalets al cap, ja es diferent. Cal tenir seny al escullirla, *asseada, neta y fiada*.

CAMETAS.

SANFAINA

Aquesta setmana las crónicas no registran cap fet notable. Sembla que per tot l'han passada ballant.

Los castellans diuhen que quan l'espanyol canta es senyal de que ó *rabia ó no tiene blanca*.

Y quan balla, ¿qué ha de significá?

—Que está desesperat.

Y per cert que no li faltan motius; perque, aixís com després del dilluns vé 'l dimars, y aixís com avants de matar al tossino se l'engreixa, de la mateixa manera després de Carnestoltas ve la Quaresma, ó siga la *purga del dijous gras*.

¿Ja deuhen estar enterats de las maniobras de la *banca negra*, que, segons diuhen, amenassa passá 'ls taps de las casas més floreixents d'Espanya?

Alguns lligan los desastres financiers de dias passats ab la vinguda á Barcelona de 'n Rothschild, que no es gens estrany, á las maniobras d'aquesta *banca*.

Ignorem lo que d'aixó hi puga haver de cert. Ja sabiam que 'ls juheus son aucells de rapinya.

O si no, qu'ho diga Russia ó Alemania.

Y per no anar tant lluny, ja 'ns ho dirá París, en qual ciutat se celebrá un *meeting*, ahont hi assistiren 2,000 radicals ab sos més renombrats oradors, per protestar del acaparament que fan de tots los negocis en la nació vehina.

Al fi y al cap res té aixó d'estrany. Si crucificaren al Fill de Deu. ¿Com han de tractar als que no son més que homes mortals.

Lo que fa grima es que aquí Espanya, terra d'homes lliures, hi haja gent que 's vengui y 's fassi esclava d'ell, posant als seus peus los elements de riquesa nacional.

Mirin que está de moda avuy la negror. *Mano negra, banca negra, gabinete negro, porvenir negro*, y fins los vestits d'etiqueta son *negres*. Sembla un enterro general. Tot va del color de la mort.

Sort que, per altra part, la *terdor* va pujant d'un modo tal, que fa esperar que aviat á Espanya tindrem prats suficients per pasturarhi 'ls ases á millons.

No deixaria de ser curiós veure tanta munió d'ases.

Y més valdrian ases que porchs. Aquells al menos portan carga; aquestos no mes portan *trichina* y 'ls microbis tenen malas bromas.

Un metje de Valencia ha inventat un aparato destinat á acabar ab los lladres.

Pot posarse en las caixas de valors, portas de las habitacions, calaixos, etc.

Bon punt se toca l'objecte en lo qual está colcat l'aparato, s'estableix una comunicació

eléctrica entre l'objecte y l'aparato, que fá sortir un llum y tocar una campana d'alarma.

Si 'ls robos se cometessin no mes que á las foscas, ja fora aixó un gran invent, pero... ¡se roba tant á la llum del sol!

No obstant, segueix l'ilustrat metje perfeccionant lo seu invent, que si pot lograr que ab lo seu aparato s'evitin las *filtracions, irregularitats*, etc., haurá prestat un gran servey á la humanitat encare que no curi cap més malalt.

Una profesio nova.

Diu que un individuo de París ha enviat al vehinat una targeta redactada en los termes següents: «Charles Richon, imita 'l rossinyol per jardins y restaurants.»

Si fos á Madrit ens sembla que tindria poca feyna. Allá no han de fer mes que aná al Congrés en dias de sessió y els hi senten á dotzenas. Y que refilan be.

Suecia es lo país d'Europa ahont está més extés l'us del teléfono; per cada 10,000 habitants hi han 400 abonats.

Creiem que si tothom se parlés per teléfono no hi haurian tantas barallas, perque ab lo temps qu'employarian en reunir-se ja se 'ls hi haurian refredat las sanchs.

Tinguerem la satisfacció de llegir un *bando* del senyor Alcalde, recordant la ley que prohibeix certas exhibicions carnavalescas. Hi faltava lo que també prohibeix la ley, lo cambi de sexo ab lo trajo; pero, vamos, no siguem tant exigents, que en cambi havém tingut lo gust de presenciar, junt ab lo Sr. Porcar, tanta abundancia de trajos del género prohibit, que no recordam que en cap rúa n'haguessim vistos tants.

També havem tingut lo gust de veure que s'havia desistit de fer lo ball *á la salut* dels malalts del Hospital de Santa Creu.

Y si per cas l'any vinent los hi passés per la barretina de donarse un altre ab aquest mateix fi, los hi recomanem que no 'l fassin en cap teatro; que retirin un poch los llets, y ballin devant dels malalts, en lo mateix Hospital.

Aixís tots se divertiran.

Bromas de Carnestoltas.

Un sastre molt conegut de Valladolid acaba de ser víctima del timo següent:

Tenia avis de que li enviavan tres metros y vint centímetros de panyo superior.

Va arribá 'l paquet á poder del sastre molt ben conduhit, sense senyals d'haver estat obert.

Pagá 'l sastre setze y pico de pessetas á la Aduana, y al obrir lo paquet se trobá ab una multitud de retalls. Un mostruari complert.

Degué pensá l'autor de la broma, que sent Carnaval, podria ab los retalls ferse un vestit d'arlequí.

Un senyor de molta *barra*, dich de molta gana, se va posar malalt y va ver d'avisá 'l metje á correcuyta.

Lo metje arribá, l'examiná, feu la recepta y 's despedí.

Quan la senyora, que havia acompanyat al metje fins á la porta, torná á entrar en la cambra, lo malalt li preguntá:

—¿Qué diu que tinch lo metje?

—Una... deixonsas... una... *dispepsia*.

—¿*Dispepsia*, dius? Deu venir del llatí aixó.

—No, m'ha dit lo metje que venia dels tres plats de monjeta que vares menjartes ahir vespre.

ESCAROLA LITERARIA

RODANT LA MOLA

Quan jo era encara un bordegás, un dia molt fret d'hivern se 'm va acostar un home, que portava una destral al coll, y ab cara somrisent y tó falaguer me digué: «Ascolta, bon minyó, ¿no tindrias pas una mola á casa teva?»

«Be ni ha d'haver una,» vaig dir jo.

«Ets un galant minyó,» me va dir, «que no 'm deixarias esmolar aquesta destral?»

Agradat ab lo compliment que 'm vaig sentir de ser un *galant minyó*, «prou, prou,» vaig respondre, «aném qu' es allá á la quadra.»

«Ets tot un home,» me digué donatme copets ab la ma demunt del cap. ¿Qué 'm portarias una miqueta d'aigua calenta?»

¿Com podia jo dir que no? Corro y torno al moment ab una cafetera plena.

«¿Quants anys tens, bon mosso? ¿Com te dius?» anava diguent sense esperar resposta. «T'asseguro qu'ets un dels xicots més ben plantats que jo conech. Ascolta, ¿no voldrias pas rodar alguns minuts per mí?»

Afalagat per las sevas *zalamerías*, tinch de confessar que 'm vaig deixá enganyar com uu xino, y 'm vaig posar á rodá la mola.

La destral era nova y se havia de buidar, y jo, roda que roda. Tant vaig, rodar que casi bé ja no podia dir faba.

La campana del estudi va senyalar l'hora d'entrarhi, y jo no veyá medi de desampellegar-me d'aquell home.

Ja se 'm feyan butllofas á las mans, y encara no tenia mitja feyna feta. ¡Hala, hala! roda que roda, y al fi, gracias á Deu, la destral va ser esmolada.

A las horas, l'home que 's gira cap á mi y diu: Vetaquí, *tunante*, qu'ara tu farias campana...! ja pots comensar á agafá 'ls trastets y cap á estudi; altrement me sentirás!

¡Ay de mí! vaig pensar jo no n'hi havia prou ab tant d'haber de rodar la mola, qu'encara m'he hagut de sentir motejar de *tunante*!...

Aixó se 'm vá ficar tant al cap, que no pocas vegadas hi he pensat després.

Quan veig un viatjant massa complimentós ab los parroquians, que 'ls prega de fer alguna copeta avans d'ensenyarlos hi las mostrás, penso: aquest home té alguna destral per esmolar.

Quan veig un home adulant al poble, fent grans protestas d'amor á l'humanitat, mentres que á casa seva es un petit tirá que ningú 'l pot sofrir, penso: ¡pobre poble! ja cal qu'obris l'ull, ó sino aquest mano te farà rodar la mola.

Quan veig un home que s'ha enfilat á dalt del candelero á costa dels partits, sense cap qualitat que 'l puga fer útil ni respectable; ¡ay! pobre, penso, ja estás ben fresch; ja 'n tens per rato de rodar la mola per un belitre.

B.

CANSÓ PER FÉ DORMÍ

¡Tam! ¡patan! ¡tam! las *Reformas* son verdas;
¡tam! ¡patan! ¡tam! que no madurarán;
¡tam! ¡patan! ¡tam! *militars* se las menjan;
¡tam! ¡patan! ¡tam! á *Ultramar* se 'n riuran.

¿Qué li 'n darém á n'el pobre Romero?
¿Qué li 'n darém que li 'n sápigá bó?
Darémi *tita* que 'ls nervis afluixa
y es pels disgustos lo remey milló.

M.

LO NOU REBROT

Á MA FILLA MONTSERRAT

Apuntaba já l'alba riallera
d'un jorn de primavera,
lo derrer dels florits del mes d'Abril,
quan sobre 'l clap de cel de ma teulada
vingué d'una volada
un estol d'angelets d'ayre gentil.

En sas mans hi portavan paneretas,
ben plenas de floretas
cullidas als vergers del paradís:
allá hont ne queya una, l'alegría
ben prest hi refloria
y 's consolava 'l cor anyoradis.

Un seraff, d'ullets com una estrella,
tirava una poncella
que aná baixant á plòm del meu teulat,
y arribada á la falda de ma esposa,
lo botonet de rosa
vaig véurer en sas mans ben esclatat.

Del centre purpurí de sa corola,
flayrosa com la viola,
n'ixqué una nena d'endaurats cabells;
més blanca que la ombriuha satalfa,
sas mans y peus tenia
com poms de jessamins clavells.

Joyós y enamorat vaig abrassarla,
mos llabis van besarla,
endolcintli ab carinyo 'l primer plor;
y al véurer lo conjunt de sa bellesa,
sa imatge quedá impresa
dins las telas sensibles del meu cor.

Banyá son caparró l'aygua divina,
després que la padrina
lo mom á la nineta hagué donat
d'Aquella que, com Reyna sobirana,
la Terra catalana
nos guarda desde 'ls cims de Montserrat.

¡Oh fruyt del amor meu! branca florida
que has comensat ta vida
en esta terra d'amargó y torment,
conserva lo perfum de la ignocencia
puix sa exquisida essencia
será de tas bellesas l'ornament.

Y quan s'ías vistosa y espigada
¡oh! viu sempre abrassada
de tos pares al tronch benefactor,
semblant á l'eura que al fruyter s'anima
puig sab no li escatima
del brancatje l'ombra y la frescor.

Aixís si 'l ventfjol de la vellesa
deixa en ma cara impresa
l'arruga que 'm recorde lo meu fi,
moriré afalagat per la hermosura,
per l'aroma y la célica blancura
de la rosa frescal del meu jardí.

JOSEPH FRANQUET Y SERRA.

Rondallas y cuántos.

EL LLOP

Una vegada era un home que passava per un bosch. Vetaquí que al sé al mitj del bosch, veu un llop penjat d'una alzina.

Lo llop li diu:—Bón home, veniume á despenjar correns ó si no 'm moro. Volia pujar á menjarme un níu, se m'ha trencat la branca y he quedat penjat. Correu per l'amor de Deu ó si no m'acabo d'ofegar.

L'home que diu:—Massa te 'm menjarias.

Diu:—No tingas por. Després que m'has salvat la vida, prou que me 'n recordaré.

L'home 'l despenja. Quan lo llop es baix diu:—¡tinch una gana! Te 'm vull menjar.

Diu:—Per l'amor de Deu, llop, no fassis aixó. Tu m'has dit que 't recordarias de que 't he salvat la vida.

Diu lo llop:—Ara ja só salvat.

Diu:—¡Per l'amor de Deu, llop!

Diu lo llop:—Be, tinch massa gana.

L'home que diu:—Espérat un xich. Anemho á preguntá á n'aquella vella que vé. Ja diu lo ditxo: fes bé á bestias y 't tirarán cossas.

Se n'hi van.

L'home diu:—Vella, bona vella, lo llop era penjat á dalt d'una alzina, m'ha demanat que 'l tragués ó si no 's moriria. L'he salvat, y are per la paga se 'm vol menjá. ¿Es just aixó?

La vella diu:—No só pas bona jo pera jutje. Fins que he estat bona per tot, lo meu fill m'ha tiugut á casa; quan m'ha vist vella sense poguer fé res, m'ha tret á fora. Ja diu lo ditxo: crieu fills, crieu porchs.

Bé, diu l'home, anemho á consultá á n'aquell cavall.

—Bon cavall, anant pel bosch he trobat á n'aquest llop qu' estava penjat, m'ha demanat

INVENTARI DE FI DE SIGLE

TIPOS

La moda del *ex-polisson*.

que 'l lliurés, ó si no s' moriria; jo ho he fet, y are per la paga se 'm vol menjar. ¿Es just?

Diu lo cavall:—Só mal jutje per aixó. Mentres he estat bo pera trevallar, mon amo s'ha servit de mí; are que m'ha vist sense forsas, m'ha tirat al femé. Ja diu lo ditxo: feu plé á bestias y 'us tirarán cossas.

L'home diu:—Be, anemho á consultá á n'aquella guineu qu' are passa.

—Guineu, ves si vols ascoltá. Passant pel bosch, he trobat al llop penjat; m'ha demanat que 'l tragués ó si no 's moriria; ho he fet, y are que 's veu salvat se 'm vol menjar. ¿Es aixó just?

La guineu que diu:—No so pas bona pera judicarho. Veyam, anem al bosch y allavoras veurem com es estat y qui té rahó.

Quan van ser sota l'alzina, la guineu que va dir:

—Veyam, ¿com va ser?

Lo llop que diu: Mira, vá ser aixís.

La guineu que diu:—No ho entench pas. ¿Com? ¿Veyam?

Lo llop que 's penja.

La guineu que li pega estrabada y l'ofega.

Podeu contá l'home si 'n va está de content.

Diu á la guineu:—Are, ja que m'has salvat, vull que 't recordis de mí. Demá dematí 't portaré dos galls ben grossos porque fassis bona festa.

L'endemá al matí ab un sach ben gros á l'espalla, se 'n va á trobar la guineu.

Diu:—Ola, guineu.

Diu:—Ja 'm porteu los dos galls?

Diu:—Y ben grossos.

Deslliga 'l sach, y 'n surten dos gossarros qu' escanyan á la guineu. Ja diu bé lo ditxo: feu pleyas á bestias y 'us tirarán cossas.

Y á darrera de la porta n'hi ha un fus
Ara ja no s'acaba:—Amen, Jesús.

BLAY DE LA PONA.

CONCURS

Entre 'ls molts parers que havem rebut referents al assumpto del protector d'animals, que á nostres lectors consultárem, escullim per publicar avuy los dos següents:

«Que ab molt cuidado agafi las pussas una á una y las posi en lloch *acomodo*: que cuidi be al gos y, sobre tot, que 's cuidi be éll; aixís cumplirá com á bon protector dels animals.»

GAR-GORI.

«Que vingui 'l *protector* aquí, que vingui, qu' encara que no sigui jo advocat, li donaré un consell perque no tingui de mori 'l gos, de pussas rosegat:

Que tregui del gos las pussas
per *protegi*l dels pessichs,
y per *protegi*r á n'ellas
se las fassi posá al llit.»

XANOT.

Trenca - closcas.

XARADA

Vocal es ma *primera*,
musical es ma *segona*,
part del cos es ma *tercera*,
y un carrer de Barcelona
es ma *prima dos tercera*.

CINTET BARRERA.

ROMBO

.....
.....
.....
.....
.....

Sustituir los punts ab lletras de modo que llegidas vertical y horisontalment diguin: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, en tot animal de ploma; 3.ª, una joya; 4.ª, poble catalá; 5.ª, en tot animal volátil; 6.ª, nom de dona; 7.ª, vocal.

CINTET BARRERA.

GEROGLIFICH

CAP. X

DELS COVARS E DELS GANDULS

.....
.....
.....
.....
.....

Las soluciones en lo número próxim.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA.—*Ro-sa-li-a*.
- 2.ª ENDEVINALLAS.—*La cullera.—Lo sol*.
- 3.ª GEROGLIFICH.—*Els cossos morts no parlan*.

Imprempta *La Renaixensa*, Xuclá, 13, baixos.